

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 611

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

29 abril 1933

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

El socialisme: heus ací l'enemic

Ens cal combatre el socialisme en tots els camps i amb totes les armes legals. El socialisme és l'enemic de la civilització cristiana i, com a conseqüència, de la civilització de Catalunya. Tot el que sigui, doncs, atacar-lo i combatre'l val tant com atacar l'enemic de la nostra civilització.

Perquè el socialisme és essencialment antireligiós. L'exèrcit dels Sense-Déu de la U. R. S. S. ho diria prou clar si així no derivés de tots els programes del partit. El socialisme destrueix la família, car té com a ideal l'amor lliure o el matrimoni romput pel divorci. El socialisme vol el monopoli de l'educació dels infants per l'Estat, negant així el dret dels pares. El socialisme desfà la propietat privada. El socialisme basteix tot el seu sistema a base d'Estat, d'intervenció d'aquest en tots els aspectes de la vida i de predomini, no pas de l'element treballador, sinó de l'element burocràtic. ¿Voleu més motius per a capir que el socialisme és el veritable enemic de la societat cristiana?

A més, el socialisme destrueix totes les economies. I tots aquells Estats que han volgut conservar la seva prosperitat han hagut de bandejar el socialisme de la seva governació. El recentíssim cas d'Alemanya; el cas un xic més reculat d'Anglaterra, allunyant els laboristes del Poder; el d'Itàlia, provocant el feixisme després de l'assalt a fàbriques i tallers; el d'Austràlia, bandejant-los després d'haver posat en runes la seva riquesa, ¿no són prou i massa eloqüents?

Fins i tot els homes que han esdevingut més tard primeres figures en la governació dels Estats han hagut d'abandonar el seu llast socialista, que els impedia els moviments; els casos de Millerand i Briand, a França; el cas de MacDonal a Anglaterra, per no citar-ne d'altres més llunyans.

I és que el socialisme s'ha limitat a ésser una doc-

trina negativa, de destrucció de tot l'existent, sense dibuixar mai solucions positives. I és que el socialisme s'ha nodrit únicament de negacions i no ha sabut crear res. Fins en els països on ha governat s'ha aprofitat de la riquesa creada pels altres, sense haver-ne sabut o volgut crear de nova.

I si el socialisme és l'enemic a tot arreu, ho ha d'ésser majorment a Catalunya, país on tot es deu a la lliure iniciativa dels ciutadans i on la llibertat en tot no permet massa limitacions fructuoses.

Els pobles del món bandegen el socialisme i l'allunyen del seu si. I ara que arreu es troben retuts els socialistes ¿quin contrasentit fóra que els deixéssim obrar a gust a casa nostra, on mai no han significat res?

A més, el socialisme és essencialment antidemocràtic. Democràcia vol dir govern del poble pel poble. I no pot pas governar el poble allí on no té llibertat. I ¿quina llibertat pot tenir el poble en un règim socialista, on tot és fet i capolat per l'Estat i la burocràcia? Per aquesta raó, generalment, el socialisme va sempre seguit de la dictadura. Així passà a Itàlia; així ha passat a Alemanya, i així està a punt de passar en altres països que no s'han sabut alliberar a temps de la malura socialista.

Ni per a les reformes socials serveix el socialisme. ¿Qui negarà que el màxim de reformes socials a Bèlgica es deu als vint-i-set anys de govern del partit catòlic; a Alemanya, en gran part, a l'esforç dels cent diputats del Centre; a França al treball i iniciativa dels Comte de Mun, La Tour du Pin, etcètera, i a casa nostra mateix al treball de molts governs conservadors i catòlics d'abans de la República?

Del socialisme no en podem aprofitar res. Però ens en poden venir tots els mals. Bandegem-lo com el pitjor dels enemics.

El Doctor Arnal

PER JORDI ARNAU

I

Aquell amic meu de qui he parlat alguna vegada, que té un dietari ple d'anècdotes de la seva joventut (ara ja se'n va cap als 66 anys) és un deixat. No guarda com hauria de guardar ben tancat i incomunicat el seu manuscrit on hi ha consignats molts secrets de la seva vida i més d'una vegada, quan el vaig a veure, mentre l'espero en el seu despatx, em trobo la llibreta sobre la taula, a disposició de qualsevol tafaner que la vulgui obrir per on li sembli millor. I jo, algunes vegades m'aprofito de la seva deixadesa i així les seves intimitats queden confiades a la meua discreció... relativa.

Un dia que em va fer esperar més que de costum (em digueren que havia anat a càl barber), vaig prendre venjança de l'espera transcrivint un full que ben mirat no té res de particular. Una senzilla anècdota com podrà veure el lector.

"28 juliol 1893. — No res d'heroic ni de transcendent. Una plana de la meua insubstancial història per llegir quan seré vell. Ahir vaig rebre la visita del doctor Arnal, que ho és en ciències naturals i a més a més catedràtic de farmàcia de la Universitat de Barcelona. Ve a la meua casa pairal de prop del Noia, amb el projecte d'herboritzar per les muntanyes d'Ordal. Va amb pantalon ratllat i armilla i jaqué negres. Sempre l'he vist així. No és pas gens pretensió, com es pot veure per les taques que porta a sobre. Ja deu tenir els seus seixanta anys. No massa alt, sec i nerviós fins el cap d'allà. La seva cara eixuta i torrada va ornada d'un bigoti mal portat i unes patilletes llargues i clares de pèl que li omplen les fosses de la seva cara demacrada. El pèl és més aviat blanc que gris. Quan parla mou els braços i les cames enèrgicament i el cap també, i les patilles li vibren amb les contraccions de la cara. Arriba fosc a casa per poder sortir l'endemà a primera hora.

"L'endemà, o sigui avui, dia 28, a les sis del matí i havent esmorzat sortim amb la tartana cap a Ordal. Jo li faig de tartaner. El *Niño* es porta de primera, com sempre, i trota a totes les pujades que no són poques ni descansades. A un quart de vuit som a Ordal. L'hostaler mateix ens vol fer de guia i porta el seu xicot de tretze anys. Anem tirant carretera enllà com qui va a Vallirana i acabem per deixar-la per trencar a mà esquerra en direcció a Sant Pons, per un camí dolent de llenyataires.

"L'hostaler i jo parlem de les collites o del temps o de qualsevol cosa. El doctor Arnal no fa més que mirar les herbes del bosc pel davant del carruatge. És inútil voler-lo treure de la seva contemplació.

"De sobte fa tres exclamacions:

"— Oh!... oh!... oh!...

"I de poc com no se'ns tira daltabaix pel davant. Paro el cavall, i el doctor es tira per la portelleta, cau estanallat a terra, s'alça com un ressuscitat i amb la gran cartera, que no ha deixat en tot el camí, penjada al coll, corre unes trenta passes com un jove, deixa la cartera en terra, la desfà, en treu un cavaguet que per un costat es aixadeta i per l'altre

costat arpiots i es posa a remoure terra al voltant d'una planta amb una nerviositat extremada no parant mai de repetir aquelles exclamacions:

"— Oh!... oh!... oh!...

"L'hostaler, i jo ens hi anem acostant poc a poc, rient-nos de l'activitat i sorpresa del doctor i de les oscil·lacions dels faldons del jaqué a cada cop d'eina. Quan arribem allí ja ens mostra l'objecte de les seves ànsies. Era una planta sencera en flor que tenia una cabeca a les arrels grossa com una ceba.

"I girant-se a nosaltres:

"— Sis anys que li vaig al darrera sense poder atrapar-la. N'hi havia a Montserrat i a Sant Llorenç del Munt; però, han quedat exterminades. Això és...

"Aquí el doctor ens clava un nom llatí del qual ja no em recordo.

"I l'hostaler que li fa:

"— Doncs mireu; aquí, vull dir una mica més enllà, sota aquell turonet en poden collir una carretada.

"Què li acaben de dir! Ens allarga la cartera i ja el teniu trotant cap al turonet.

"L'hostaler em diu:

"— Vol dir que hi és tot aquest senyor?

I jo:

"— Veureu; cada u té les seves dèries. Vos teniu la dèria dels animals i aquest senyor la de les herbes, quan són del seu gust.

"— ¿Que potser són bones per menjar, aquestes cebes?

"— Ca! Aniran a parar pel cap baix a Alemanya o a Rússia a canvi d'unes altres plantes que li enviaran d'allí i que aquí no s'hi fan. Si vegéssiu, a casa seva té vuit armaris plens d'herbes de totes menes. La família ja no caben a casa. Qui sap si un dia sobreixiran per la finestra.

"L'acudit ha fet riure l'hostaler.

"Arribats que fórem on era el doctor ens trobem amb un feix d'herbes d'aquelles. Ens les vam carregar entre l'hostaler i jo.

"De sobte el doctor Arnal es treu com una mena de relloget de la butxaca i hi clava una llambregada. La seva cara s'immuta i exclama:

"— Fugim! fugim! Si tenim temps.

"I sense més explicacions em fuig cap a la tartana com si una mala bèstia el perseguís.

"— Cregueu que el vostre company és boig.

"— Aquesta que ens ha fet és força estranya; però pel que poguéis ser seguim-lo de pressa. Potser un escorçó...

"Aquesta paraula màgica fa el seu efecte. L'hostaler corre darrera el doctor i jo darrera l'hostaler. Se'ns ha encomanat la por i a cada moment correm més de pressa.

"Arribats a la tartana trobem dalt el doctor Arnal i el noi de l'hostaler que la guardava.

"El doctor mira el cel per tots costats i quan repara que som allí ens dóna pressa.

"— Fugim, fugim; s'acosta una tamborinada. El baròmetre ha tingut una baixa sobtada i forta. Això

no falla. Piqueu el cavall. Veurem si arribem a l'hostal a temps.

"L'hostaler no es pot aguantar el riure. Em mira i dissimuladament es posa el dit al cap i el mou com qui forfolla, i acaba per dir:

"— Amb quins núvols?

"I el doctor respon:

"— Amb els que vénen del cantó de llevant i vós no veieu.

"La veritat és que tot el cel que es podia veure estava ben serè i el sol batia sobre la vela de la tartana amb ràbia.

"Jo hi prenc cartes per conciliar els dos parers.

"— De totes maneres sembla que es gira llevant i les mosques claven fort el fibló i travessen les espadenyes.

"No cal picar el cavall. O perquè va de cap a la menjadora o perquè està descansat o perquè ha entès les paraules del doctor, més aviat s'ha de frenar perquè no ens agafi una arrel de pi i no ens tombi de costat.

"Totseguit que hem sortit de la clotada de bosc i hem arribat a la carretera ens adonem de la imponent nuvolada negra com gola de llop que pujava del cantó de llevant, empesa ràpidament pel vent. Pocs minuts després els núvols aconseguïen tapar el sol no molt lluny del seu zenit, es veu ja una cortina de pluja a l'horitzó i el vent ens porta les primeres gotes que sonen sobre la vela com si toquessin un timbal. El *Niño*, sense que ningú l'arriï, trota fort en el pla i galopa a la pujada i quan som a vistes de l'hostal un llamp i un tro donen el senyal de començar una pluja desfeta; gairebé, però, ja som a casa.

"Mentrestant que l'hostalera ens acaba de fer el dinar, amb l'excusa de veure com va, deixo el doctor Arnal assegut al banc arrimat a la taula i m'arribo a la cuina amb intenció de fer un comentari. Hi ha el marit i la muller. Jo que faig a l'hostaler:

"— I doncs, què li sembla del meu doctor?

"— Jo li diré. De primer antuvi el vaig tenir per ximple, després em vaig pensar que era boig; ara, però, crec que és un bruixot."

Sant Jordi foragitat de la Generalitat

Com més anem, menys valem, diu l'adagi popular. I així ens ha passat amb l'esperit cristià de la Generalitat, amb motiu de la diada del Patró Sant de Catalunya, d'enguany.

L'any 1931, al cap de vuit dies de l'adveniment de la República, encara la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat era admesa a celebrar la seva festa a la Capella del Palau de la Generalitat; l'any 1932, l'any passat, no solament fou admesa, sinó que després de la Missa (a la qual assistiren l'esposa i la filla del Sr. Macià) fou obsequiada amb un petit desdèjuni la Junta d'aquella associació i les personalitats assistents a l'acte.

Aquest any, en canvi, demanat el permís a temps, arreglat tot com calia i després de la promesa del Conseller Sr. Ventura Gasol en sentit afirmatiu i quasi entusiasta, el Consell de Govern de la Generalitat ha denegat el permís per a dita solemnitat religiosa. I ha fet més encara: ha acordat que durant la diada no es posessin domassos als balcons del Palau de la Generalitat ni la bandera nostra hi lluis les seves quatre barres de sang i d'or.

Així la festa ha quedat reduïda a una desfilada de poble per aquells salons, ricament amoblats, i ni tan sols s'ha tingut amb aquest poble l'atenció de rebre'l amb la casa endiumenjada, tal com es fa en tota llar ben educada quan hi són convidats els forasters. Pobre poble!

Sant Jordi ha estat doblement homenatjat amb

solemnials misses de comunió i oficis a la Catedral i en altres temples. La concurrència ha estat més nombrosa que mai. I fins i tot els socis de la Lliga Espiritual, no volent deixar abandonada la Capella, s'hi congregaren en una hora dada del matí per a cantar-hi els Goigs de Masriera en lloança del Sant Patró nostre.

Quina tristesa, catalans! ¿I així és com volen veure una Catalunya renaixent aquesta genteta de l'Esquerra? ¿Així és com volen que tots els catalans s'apleguin entorn de l'ideal d'una Catalunya autònoma, treient d'ella allò que més la personifica i distingeix com a poble?

La gentada desfilà tot el dia 23 pels salons de la Generalitat. I la primera visita era per a Sant Jordi, clos dins la seva Capella, reliquiari de totes les nostres tradicions. I segurament que el prec que dirigien la major part dels cors al gloriós Cavaller era que ben aviat alliberés la nostra terra de la gent que la malmena i la porta a la ruïna en tots els sentits, ja que si havia de governar massa aquesta política que ens desgoverna arribaria un moment en què ni el nostre Sant Jordi ni tots els catalans coneixeriem la terra catalana i en què el nostre patriotisme s'hauria convertit en una llum apagada.

Sant Jordi foragitat de la Generalitat! ¿Això ho haurien pogut fer les hosts de Felip V, però mai no n'hauriem somniat l'expulsió pels qui es diuen amics del renaixement de Catalunya! ¿Com és cert que tots els extrems es toquen i s'avenen! ¿A tant ha arribat el sectarisme que, no ja com a valor religiós, sinó que ni com a valor històric i polític no s'ha volgut homenatjar Sant Jordi!

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Els carreters morts

PER R. RUCABADO

No hi ha temps de fer l'inventari sagnant de les vagues, i aquests moviments es precipiten i s'encafallen i es confonen uns amb altres com onades de sang, i creixen i sorgeixen sense treva. Volia parlar de la vaga d'ebenistes, els actes de violència de la qual, en la seva llarga durada de cinc mesos, arriben a prop d'un centenar, comptant-se per dotzenes les víctimes, entre elles algun mort per efecte de les bombes. El característic d'aquest conflicte ha estat l'inusitada fúria dels sindicalistes demostrada amb la quantitat enorme de bombes i explosius, els atacs i els incendis de tallers, i els actes mixtos de sabotatge i atracament, en els quals un grup de pistolers penetrava amb l'arma als dits als tallers o magatzems d'ebenisteria amenaçant patrons i obrers, lligant alguna vegada l'amo si es resistia, destroçant els mobles, incendiant la botiga o deixant-hi un explosiu amb la metxa encesa, i a més, obrint els calaixos, robant els diners, registrant els vestits del patró i dels obrers, prenent tots els objectes de valor, diners, rellotges, estilogràfiques i fins les bicicletes dels treballadors, és a dir, fent davallar la lluita social als límits més baixos del deshonori i vilessa, al robatori comú. Jo volia fer d'aquesta vaga d'ebenistes a Barcelona un estudi especial, referint-la a una altra vaga d'ebenistes que col·locà en el seu drama *La Barricade* l'escriptor parisenc Paul Bourget, i a propòsit d'aquesta comparança hauria fet curiosos comentaris. Aquell drama, escrit fa una vintena d'anys, que fou objecte de gran atenció, és una comedieta blanca al costat de les tràgiques jornades barcelonines. I havent-se relacionat llavors l'obra de Bourget amb l'actitud de Jordi Sorel en el llibre cèlebre — als meus ulls, tristament — *Réflexions sur la violence*, volia dir que les conseqüències del mite sorelià de la violència obrera no era pas a París on millor es podrien estudiar, sinó a Barcelona. Ja vaig escriure una vegada que el lloc i ocasió en què havia jo fet més reflexions sobre la violència i sobre els textos de Sorel que l'enalteix i canta (la violència proletària és "molt bella i heroica"), era un dia de 1921 en el dipòsit judicial de l'Hospital Clínic, davant dels cadàvers de dotze obrers, morts en assassinats individuals, els uns per atemptats sindicalistes, els altres per represàlies. Represàlies que Sorel, *partidari de l'energia burgesa igual que de l'energia obrera*, i partidari de la llei de Lynch, plenament admet (1).

I vet aquí que unes noves víctimes, víctimes *obres* d'aquesta violència que Jordi Sorel no va dir o no va veure que seria feta per uns obrers *contra altres obrers*, cauen cobertes de sang al davant del meu projecte. Jo voldria dir el dol, la sotragada, la protesta, la meua vehement indignació per l'assassinat a trets, el divendres 21 al vespre, de dos obrers carreters en ple exercici de llur treball — episodi salvatge de la nova vaga parcial del tràfec rodat que havia començat feia dos dies conjuntament amb la nova vaga del ram de la construcció. L'assassinat dels carreters Josep Carnicer al passeig de Pujades i Josep Climent al carrer de Cerdanya, amb mitja hora de diferència l'un de l'altre. Límito a aquests dos desgraciats el tema, esfereït per unes morts tan

cruels i esgarrifoses, però en realitat les víctimes dels atemptats foren en major nombre. Juntament amb Carnicer tombà ferit Josep Arquer, company seu de feina i de perill, i dies abans altres obrers caigueren ferits també en altres tiroteigs contra camions i carros, en aquesta guerra salvatge dels pistolers anarquistes contra els obrers que volen treballar. Unes noies foren, oi més, tocades per les bales dels agressors. A tots ells vagi l'expressió del meu condol, de la meua simpatia més viva.

Ja fa anys, lectors, que aquesta tragèdia de l'assassinat d'obers que no es volen sindicat o que no volen fer vaga envermelleix la meua col·laboració en aquestes pàgines, i abans i tot de néixer la nostra revista ja feia sonar els meus planys pel social desastre, que la ferocitat posada al servei de la mentida produeix sense aturador. És el fet que em toca més al viu, de totes les iniquitats que els malfactors cometien. Perquè a cada atemptat contra obrers (i d'atemptats contra obrers n'hi ha cent, per un que vagi contra un patró) jo m'hi represento identificat amb l'agredit i visc la tragèdia perquè la causa dels obrers *morts perquè treballen*, és la meua causa, i el seu cas socialment és el meu. Perquè jo també sóc obrer que treballo, i sóc dels qui treballen i dels qui estimen el treball i dels qui detesten i avorreixen la vaga i les vagues. I jo em solidaritzo amb els qui actuen la seva llibertat de treball, dret natural de l'individu. I per tant, contra mi van els trets, i puc dir que a mi el divendres m'han mort dues vegades.

L'emoció profunda obtura el clar discurs de les idees. A mi em pertoca fer la vindicta dels obrers que treballen, que no volen fer vaga, que refusen obeir les ordres donades per uns malfactors que duen el crim a la butxaca i a les mans i a la intenció. Ja vaig escriure que jo era *l'advocat dels morts*, i em sento que parla per mi la veu dels *mils i mils* de treballadors morts per la violència, morts pels vaguistes, en totes les vagues d'aquí i del món. Em pertoca a mi honorar els caiguts, aquests que els sindicalistes per calumniar-los anomenen "esquirols", mot que els sindicats fan avorrible, però que cal estimar precisament perquè són malfactors i criminals els qui el posen. Si els anarquistes menen les vagues, inicien, dirigeixen, s'aprofiten de les vagues, caracteritzen les vagues amb els seus sanguinaris mètodes d'opressió i de violència a ultrança, ¿qui no se'n sentirà amb tota l'ànima *esquirol*, d'aquesta vaga? Hem de suportar el dicteri "esquirol" amb la mateixa mortificació resignada que acceptem tants altres mots insultants i perillosos, perquè atreuen la persecució, però que per res del món no consentiríem de no merèixer-los. Hem d'estimar, en front als revolucionaris socials fills de Marx, de Kropotkin, de Lenin, de Ferrer Guardia, l'insult *esquirol* com estimem els injustos i molestos apellatius de *retrograd* i *cavernícola* (2).

Dic que l'emoció profunda no deixa seguir l'ordre de les idees. És un fet de sang, i la tinta és poc, l'escriure és poc, davant de l'enormitat del crim i de l'absurda ceguetat del sofisma en nom del qual el crim ha estat comès: el sofisma sagnant segons el

qual els vaguistes es creuen amb dret a agredir els que treballen. Sofisma horrible que ha costat la vida a tants mils. Cal enfonsar, esborrar aquest sofisma. Mentre no l'ensorrin, les vagues futures produiran les violències futures, seran causa dels assassinats futurs, i nous obrers cauran morts, afegint-se a la tràgica piràmide de cadàvers. Aquest sofisma és el fruit d'aquella pàgina tèrbola, enganyosa i sagnant de la ciència social i de la legislació social anomenada "dret de vaga". ¿Quantes dotzenes, quants cents d'obrers han de caure morts per les pistoles dels seus camarades, abans que els sociòlegs i els legisladors s'adonin de l'engany monstruós del "dret de vaga"? ¿Quan caurà la bena dels ulls, quan es veurà l'engany contingut en la llei que d'una banda concedeix el dret a fer vaga i d'altra banda reconeix el dret de no fer-ne? Una llei que amb la primera part dona ales a uns obrers per a perseguir els altres obrers que s'emparen amb la segona part. ¿Per ventura no han estat, i continuen essent, tots els atemptats contra obrers que treballen l'aplicació pràctica de ço que la *Soli* ha anomenat tantes vegades "hacer cumplir el derecho de huelga"? ¿No està en aquest "hacer cumplir" el germen de la *coacció*, que és l'entranya mateixa de la filosofia de la vaga, *coacció* que la Llei de vagues prohibeix? La *coacció*, tota llei la prohibirà sempre, perquè el dret de *coacció* no el concedirà mai cap llei ni cap Estat del món. I per tant, concedir un "dret de vaga" i negar el dret de *coacció* és un engany, un engany legal, un absurd, un equívoc sagnant i mortífer. Aquest equívoc feia exclamar a Charles Gide: "*Le soi-disant droit de grève n'est inscrit nulle part dans la loi!*" (3). I les violències terribles que la passió revolucionària inflama, exacerbades per aquest equívoc d'un acte que és a la vegada legal i que no ho és, han produït, produeixen i aniran produint aquells disbarats que feien exclamar a Jean Jaurès (i això que ell veia sols les vagues de França, molts menys violentes que les d'Espanya) que en temps futur *el record de les vagues* FARIA HORROR a la humanitat reconciliada!

Aquest horror, nosaltres que el vivim molt més d'a prop que molts sociòlegs, catedràtics i legisladors, és un horror doble perquè, junt amb l'espectacle de la sang vessada, preveiem la que indefectiblement s'anirà vessant mentre no es rectifiquin les idees que ens han portat a aquest carreró sense sortida. Aquestes teories per ara no cedeixen, aferrissats els sociòlegs a afirmar solemnement com una conquesta obrera i sindical el dret de vaga, malgrat que l'exercici quotidià d'aquest "dret" resulti equivalent a una hecatombe. Per això jo aquest capítol el voldria escriure de genolls, i no amb tinta, sinó amb llàgrimes i amb la meva sang i la meva vida, fins que tothom ho veiés com ho veig jo i ho sentís tal com jo ho sento.

Jo voldria que tothom la sentís com la sento jo, l'abominable iniquitat d'aquests homicidis criminals, que cap causa ni pretext no pot abonar o absoldre. Matar homes *perquè treballen!* Amb quin dret? ¿Qui són els vaguistes, i tots els obrers del món, i els sindicats, i les federacions, i les internacionals, i la C. N. T. i la F. A. I. i la U. G. T. i la C. G. T. i la A. I. T. i totes les organitzacions obreres del món per a arrabassar la vida a un obrer; quin poder tenen i quina autoritat per a arrabassar una vida humana?

Morts per treballar, morts perquè treballen! Un

amic em deia, consternat com jo mateix, comentant el dissabte l'assassinat d'aquells dos pobres carreters: —Aquí teniu dos que han estat morts per defensar el pa de casa, per defensar el dret a treballar i a guanyar el pa i la vida de la família, per exercir un dret i un deure primordials de l'home! Se'ls podria certament atribuir el títol de màrtirs: màrtirs del treball i de la família. —Exacta observació. Ço que ningú no mira, dels qui fan lleis i llibres, però ço que tothom veu, tot ull humà normal, en presenciar l'esgarriosa escena de què uns obrers en ple exercici del treball quotidià del seu ofici, caiguin ferits i exànimes per l'agressió imprevista d'uns assassins que fugen, és que aquells homes agredits complien un dret natural, essencial, indispensable a la condició humana: treballar pel guany de la vida. Si l'agredit és cap de família, doblement sagrats la seva persona i el seu treball. ¿Què compten els drets sindicals i els deures sindicals i tota la literatura societària, què compten al davant d'un dret i un deure preeminents i anteriors: els drets i deures de l'individu i de la família?

És molt més odiós aquest delictes, si es consideren les actuals circumstàncies en què la manca de treball és tan general i tan enorme que arriba a constituir una greu preocupació pública. Davant del problema seriós del sense feina, quan sortós és avui qui té treball, pretendre fer parar, declarar vagues, obligar a deixar el treball els qui tenen la sort de poder portar pa a casa, oi més assassinar als qui no volen deixar la la feina, i no excedeix això dels límits fins ara coneguts de la maldat humana, maldat d'infern que és exercida contra els pobres? Dels pecats que clamen venjança a Déu segons el Catecisme, gairebé tots es combinen en aquest diabòlic esquema: l'homicidi voluntari, l'opressió dels pobres, l'arrabassar el sou als treballadors! ¿Senyor, caigui la vostra venjança i la vostra maledicció, no sobre els caps, però sí sobre les obres, els llibres, els sofismes, les mentides, els sistemes, que són responsables d'aquesta monstruosa opressió!

No és la meva missió venjar, sinó confondre. (*Mihi vindicta, dixit Dominus.*) La venjança meva seria obtenir que aquestes iniquitats no tornessin a produir-se. Ja no demano el talió contra els pistolers, sinó la confusió que els faci caure les pistoles de les mans. Que se'ls descobreixi la mentida i la vanitat, l'embusteria, la tenebra que porten a dins, el negre i lletgíssim monstre al qual han sacrificat, tan brutalment, vides humanes. Per apaivagar tanta ferocitat, per dissipar tanta boira dels cervells, per a estovar tanta duresa dels cors, una vegada més, Senyor, us demano que arribi, si és precis, la meva sang allà on no pot arribar la meva paraula.

(1) V. el meu llibre *Sindicalisme* (1925), p. 174.

(2) V. el meu article *O revolucionaris o esquiroles*. *CATALUNYA SOCIAL*, p. 540, 28 novembre 1911.

(3) *Le droit de grève*. París, 1909. P. 11.

En els moments actuals cal una actuació molt intensa per a contrarestar les campanyes dels nostres adversaris. Si ells estan constantment amb l'arma al braç, disposats a combatre la civilització cristiana, no podem nosaltres restar inactius.

Carnet setmanal

Els socialistes de Catalunya. — Ningú no podrà negar que els senyors de la "Unió Socialista de Catalunya" no siguin gent de sort. Un partit sense partit, una agrupació política sense ningú que la segueixi, sense poble, ha arribat a assolir un conjunt de posicions polítiques ben remarcables. Uns quants diputats a Corts, altres cinc diputats al Parlament de Catalunya, i fins fa poc, un Conseller en el Govern de la Generalitat.

Tot això ho han aconseguit aquests grans demòcrates que es diuen Campalans, Xirau, Palaus, etc. Com? ¡Ningú no ho sap pròpiament; però ho han aconseguit gràcies a la ignorància de la gent de l'Esquerra, que va veure en aquelles summitats intel·lectuals una manera de conquerir posicions científiques que a ells tanta falta els feien!

Però ha arribat un moment en què l'Esquerra ha prescindit d'aquella gent soi-disant socialista, i la famosa Unió Socialista de Catalunya ha hagut d'escartir el seu cas, tot i pensant que l'esdevenidor es presentava horriblement negre i que corrien molt perill els llocs conquerits a força d'ignorància i de niciesa política dels esquerrans. I així ha estat com els grans socialers del partit, Campalans, Xirau i companyia, han fet una crida tendra als socialistes de Madrid, i en una recent assemblea (?) del seu partit (?) han convingut la unió amb la gent de la Unió General de Treballadors.

L'orientació no és pas dolenta per als socialistes catalans. Però el trist del cas és que **tampoc així han** adquirit força política de cap mena, car si ells ni són quatre gats a Catalunya, els de la U. G. T. són encara menys. Resultat: que tot plegat sumen vuit i el caporal, ço que els desconcerta profundament. Haver abandonat les posicions primitives per a unir-se amb un partit fort, molt bé! Però haver abandonat aquelles posicions per a unir-se amb qui cap element nou popular no els ha de portar — llegeixi's vots — és, francament, una rellicada.

Però, qui sap? Un dia, ells sols van ensarronar el senyor Macià creient que representaven alguna força d'opinió. Doncs bé; ¿qui ens diu que ara, amb el pretext del seu aplegament a la Unió General de Treballadors, no han d'aconseguir una altra ensarronada dels mateixos esquerrans? Es diu de l'home que és

l'únic animal que ensopega dues vegades amb la mateixa pedra. I essent així ¿qui ens diu, i qui els diu als senyors de la Unió Socialista de Catalunya, que la gent d'Esquerra no hi ensopeguin dues i tres i quatre vegades, amb la mateixa pedra?

En aquest país tot és possible. I ¿per què no ajuntar-se amb els elements de la U. G. T. si al capdavall la mateixa política d'enxufes que ells practiquen a Madrid, és la que han vingut practicant els socialistes de la Unió Socialista a Catalunya? Doncs si es pot negar que la Unió Socialista tingui gent a casa nostra, el que resulta veritablement innegable és que els seus líders practiquin aquí, en gran escala, el mateix enxufisme que al centre practiquen els de la U. G. T.

La derrota del Govern. — Les eleccions parcials d'Ajuntaments del diumenge, dia 23, han estat desastroses per al Govern. Dels tres grans agrupaments que es poden fer dels candidats elegits, el primer pertany a les dretes, el segon als partits republicans de centre, i el tercer als amics dels partits governants.

¿Quines conseqüències produirà aquesta derrota electoral? No ho podem presumir en el moment d'escriure aquestes ratlles. Ja sabem que en un país veritablement constituït en democràcia n'hi hauria prou amb aquesta desfeta governamental perquè a hores d'ara el Govern hagués deixat el seu lloc. Però en aquest país on la democràcia és un engany, especialment en mans dels esquerrans, tant es pot donar el cas indicat — que no suposem — com l'altre cas de voler fer passar com a cosa poc important la desfeta electoral del dia 23 i anar allargant la situació, amb l'excusa de tenir majoria parlamentària, majoria que moralment resta desautoritzada per les esmentades eleccions.

Es diu ja que aquestes eleccions afectaven poc nombre d'Ajuntaments; però d'això ningú més que el propi Govern no en té la culpa, ja que ha volgut fer un tanteig excloent els altres municipis de la batalla electoral. També es dirà que aquells Ajuntaments són els menys importants del país; raó de més, però, per a mostrar clarament la derrota, ja que és cosa ben sabuda que en aquells Ajuntaments rurals és on més gran predomini pot tenir el caciquisme del Govern, que suposem que no haurà estat estalviat, segons costum immemorial dels Governadors civils i dels Diputats de la majoria en aquesta terra nostra.

Són inútils els palliatius. Tenim unes eleccions en

Abans de fer les vostres INVERSIONS EN VALORS consulteu les seves garanties, característiques i perspectives

L. GOMIS
Corredor de Canvi i Borsa

Fontanella, 15 - Barcelona

SERVEI GRATUIT D'INFORMACIO SOBRE TOTA CLASSE DE VALORS

les quals ha estat derrotat el Govern. I això, en termes de bona democràcia, en termes parlamentaris, vol dir, senzillament, crisi. I si aquesta no ve, pitjor per a tots, car, donat el to de les minories ja abans de les eleccions, poc havem de tardar a conèixer un conflicte diari en el Parlament. I tot el que en endavant es produeixi en el seu si ni ha d'ésser útil pel sistema parlamentari ni ha d'afegir un gram de solidesa i de prosperitat al mateix règim republicà. En les mans del Govern està l'evitar majors mals i perturbacions polítiques.

Els amics dels Soviets.—A Madrid ha estat publicat un manifest de simpatia a Rússia, les signatures del qual corresponen a gent com la següent: Concha Espina, Benavente, Sánchez Román, Clara Campoamor, etc.

¿Quina finalitat ha guiat els signants d'un document semblant? Perquè no deixa d'ésser significatiu que entre ells hi hagi advocats que guanyen cinquanta mil duros anyals en el seu despatx, comediògrafs que porten una vida principesca, etc. No podem atribuir-ho més que a una sola causa que tant mal ha fet sempre a la terra madrilenya: l'esnobisme, una posició intel·lectual original i nova, un afany de singularització i modernitat del tot incompatibles amb el seny i amb el més elemental sentit comú.

Allí es juga a l'esport de les idees, com si aquestes no constituïssin el motor dels actes humans. Allí es barregen certes posicions ideològiques amb un desig d'elegància social, sense tenir en compte el dany que aquesta posició, ridículament esnob, pot produir en els esperits senzills i fàcils a tot entusiasme.

Els mateixos Soviets, als quals tant es barren les portes dels països del món amb esperit culte, es mostraran, sens dubte, sorpresos d'aquesta facilitat amb què en un país se'ls obren moltes portes de gent culta, la qual no haurien pogut mai somniar que acceptés els seus dissortats ideals de destrucció. I tenim la seguretat que quan es donin compte del fenomen hauran de rebre'l amb complaença, però amb un gest de somriure escèptic, dient: "¡Bah, coses d'Espanya!" Perquè realment això són coses d'Espanya; menys encara, coses de certs intel·lectuals de la Meseta, de sentit moral avariament, escèptics tots ells i decadents.

Sortosament, la gent que ha signat aquell manifest s'apressa a llevar-li força i transcendència: uns, dient clarament que han estat enganyats; altres, afirmant que sols es tracta d'una simpatia vers una nova ideologia, però mai respecte de la política d'un país determinat, etc. En conjunt, una posició absolutament ridícula, plena d'afany d'exhibició malsana, de gent que té una mínima influència en el país. Sort d'això!

Amics de la Bíblia

Conferències públiques

Dia 25 d'abril: *El poema de la dona forta*. Nombroses projeccions diapositives. A càrrec del Dr. Josep Casanelles, Prev.

Dia 27 d'abril: *Aparició de l'home sobre la Terra segons la Bíblia i la Ciència*. Nombroses diapositives. A càrrec del Sr. Josep Pratdesaba.

S'hi convida a Amics de la Bíblia, Associació d'Ex-Alumnes, Congregants del Col·legi Comtal i llurs famílies i també a tota persona qui s'interessa per la Bíblia. Es tindran d'un quart de vuit a un quart de nou del vespre, al Col·legi Comtal, Cameros, 8 (davant l'Orfeó Català).

Cursets de primavera 1933

Dia 3 de maig i dimecres successius, de set a vuit del vespre: *El llibre de Judit, la dona forta*. Curs organitzat per la Secció Femenina d'Amics de la Bíblia.

Dia 6 de maig i dissabtes successius, de set a vuit del vespre: *La Saviesa i el Càntic dels Càntics de Salomó*.

Qui s'interessi per aquests cursets podrà assistir a les respectives lliçons i matricular-se. La matrícula a un curset és de cinc pessetes. És de gran utilitat, majorment per a la dona, conèixer la gran figura de Judit.

Referències i lliçons a Foment de Pietat (Biblioteca Balmes), Duran i Bas, 11. Barcelona.

Llibres nous

La venjança de la Reina.—Visió poètico-dramàtica de clemència medieval, escrita en vers, en un acte prologat, per JOAN PUNTÍ I COLLELL, prevère.

Mossèn Puntí, que és un home d'apostolat intens, exercit principalment en les "Escoles Catòliques del Sagrat Cor de Jesús i Maria Immaculada" de Barcelona (carrer d'Enric Granados, 87), després de la seva missió sacerdotal de cada dia, i dels seus treballs de publicista en diverses revistes, descansa... treballant una mica més encara en la publicació d'obres teatrals per a les escoles catòliques. En aquestes columnes hem fet oportunament ressenyes d'elles i ara ens dona la que fa quatre en *La venjança de la Reina*. El quadret és pintat amb quatre pinzellades, senzill i impressionant. La Reina ha enviadat en una guerra victoriosa contra un dels seus comtes, que també ha deixat en ella la seva vida.

L'atzar, millor diríem la Providència, en un viatge pels seus estats, la posa davant per davant de la filla i hereva del comte infidel. Instigada la Reina per les seves dames a prendre's una oportuna venjança, la Reina hi accedeix. I la venjança que pren, digna d'una Reina, és perdonar la comtessa i retornar-li tots els seus béns i honors. La seva clemència acaba per ésser celebrada pel poble i pels cortesans. L'autor ha sabut posar en els diàlegs tot un tresor de delicadesa i en la situació culminant un dramatisme impressionant. Seguint aquest camí ens farà tastar coses bones. Les esperem.—J. R.

Jesús triomfant, que torna

PER JOAN LONGÍ

El P. Quaresmi, franciscà, en la seva obra *Terrae Sanctae Elucidatio*, 1626, descriu la processó del Diumenge de Rams, presidida pel Pare Guardià de Mont-Sió, que ell havia vist a Jerusalem, i diu que era cosa admirable com els mahometans de la ciutat sortien a contemplar el triomf de Jesús, i com àdhuc fidels i prelats cismàtics acompanyaven el Pare Guardià i, en ell, veneraven Crist Redemptor. Ara feia uns tres segles que no havia estat celebrada aquesta solemne processó del Diumenge de Rams. Amb zel i gosadia d'apòstol, el Patriarca llatí de Jerusalem ha volgut restablir-la, en aquest any jubilar de la nostra Redempció. I l'èxit ha estat emocionant.

Unes cinc mil persones formaren la imposant processó, que baixà solemnement per la Muntanya de les Oliveres vers la ciutat de Jerusalem. Hi havia totes les congregacions catòliques de la ciutat i d'altres indrets de la Terra Santa, els 160 pelegrins de *Notre-Dame de France*, altres pelegrins, molts catòlics de Jerusalem i també estols de cristians cismàtics. Milers de jueus i de mahometans ompliren el camí de la processó, les muralles orientals de la ciutat i l'esplanada del Temple, per a contemplar, amb vivíssima curiositat i respectuós silenci, aquella manifestació catòlica, que no havien vist mai.

Tots els de la processó portaven palmes o rams d'olivera i cantaven amb tota l'ànima i sense parar: "Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor. O Rei d'Israel: Hosanna en les altures." La processó passà per davant de la Porta Daurada, que assenyala l'indret per on Jesús entrà al Temple la tarda dels Rams, i s'aplegà al gran pati de Santa Anna. Allí el Patriarca donà solemnement la triple benedicció amb el Santíssim. Tots els assistents agitaven, damunt llur testa, les palmes o els rams d'olivera i cantaven a ple pulmó: *Christus vincit! Christus regnat! Christus imperat!* Per últim, el Patriarca, amb vibrants paraules, conjurà tots els presents a consagrar llur vida, i, si calgués, llur sang a restablir el regne de Jesucrist.

* * *

De totes les cerimònies vaticanes, que foren supermides després de la caiguda de la Roma pontifical, la que més enyoraven els romans era la solemne Benedicció *Urbi et Orbi*, que cada any, el dia de Pasqua, el Sobirà Pontífex donava des del balcó de Sant Pere. Per a celebrar el centenari de la nostra Redempció, el Papa Pius XI ha volgut restablir les principals cerimònies vaticanes de la Setmana Santa. Dins l'incomparable marc i ambient de la Capella Sixtina, ell ha presidit la Missa del Dijous Sant i la funció del Divendres Sant. El dia de Pasqua celebrà Missa papal a la basílica de Sant Pere. En aquesta Missa, Pius XI volgué tenir al costat un màrtir de Crist, gairebé ressuscitat. Volgué que sostingués la portabugia monsenyor Boleslau Sloskan, bisbe titular de Cilli, presoner dels soviets d'ençà de 1927 i ara recentment alliberat.

D'ençà del 17 d'abril de 1870 cap Papa no havia encara tornat a donar una Benedicció solemne *Urbi et Orbi*. Pius XI, que donà la seva primera Bene-

dicció des del balcó exterior de Sant Pere, i que en altres ocasions sortí en aquest mateix balcó, ha celebrat el dinovè centenari de la Resurrecció amb una cerimònia inoblidable. Tres quarts després d'acabada la Missa papal, el Sobirà Pontífex aparegué majestuosament paternal en el gran balcó de la basílica. Cobert per un riquíssim tàlem, era portat en la cadira gestatòria. Anava revestit de tots els ornaments de la Missa papal i la tiara coronava la seva poderosa testa. La multitud immensa que omplia la plaça de Sant Pere, la plaça Rusticucci i els carrers que segueixen fins al Tíber, l'aclamà amb ovacions delirants. Després vingué el silenci impressionant.

En el recolliment de l'altar papal, els prelats que assistien a Pius XI veieren que, a la tercera invocació de l'*Agnus Dei*, l'emoció i les llàgrimes dificultaren al Papa de pronunciar les paraules *Dona nobis pacem*. Enmig del silenci que regnà a la plaça de Sant Pere, després de les ovacions, fou oït perfectament l'aleteig d'un colom, que, en aquell moment, descriví diverses corbes davant de Pius XI. A continuació, el Papa de la Pau de Crist en el Regne de Crist donà la gran Benedicció *Urbi et Orbi*. La immensa multitud, postrada en terra, seguí, hipnotitzada, el gest del Papa, i després esclatà en una ovació indescriptible. Els uns picaven de mans; els altres agitaven els mocadors, que causaven l'impressió de grans vols de coloms; tothom donava visques al Papa.

* * *

El doctor Novelli, en el seu llibre *Pius XI*, en ocasió de parlar de com el doctor Ratti de vegades sacrificava la seva austeritat i les seves habituds, per a participar en les alegries dels altres, cita uns versos, en dialecte milanès, que compongué l'actual Papa, com a brindis del convit d'un bateig. En aquests versos, el doctor Ratti relacionava, amb graciós humorisme, la vinguda d'un infant al món, amb el descobriment de la telegrafia sense fils, que aleshores Marconi acabava de divulgar. El doctor Ratti manifestava la seva admiració

Per l'incredibil invenzion

Del nost bravo e grand Marcon.

Quan el doctor Ratti compongué aquests versos familiars, poc podia pensar que la increïble invenció del gran Marconi li serviria un dia, en la festa del dinovè centenari de la Resurrecció de Jesús, per a trametre, des del balcó de Sant Pere, una Benedicció papal, que seria pròpiament la primera donada a la ciutat de Roma i a tot l'orbe.

En la darrera Benedicció donada per Pius IX el dia de Pasqua, que fou el 17 d'abril de 1870, tots els presents a la plaça de Sant Pere recolliren de llavis del gran Papa les paraules plenes i sonores d'una benedicció paternal. Ara, el dia 16 d'abril d'aquest any jubilar, han pogut recollir la Benedicció papal de llavis de Pius XI no sols els presents a la plaça de Sant Pere, sinó també els que es trobaren en qualsevol indret de la ciutat de Roma i en qualsevol part del món. En realitat, aquesta memorable Benedicció de Pius XI ha estat la primera que han pogut donar els Papes *Urbi et Orbi*.

Comentaris entorn dels conflictes socials

PER J. CIVERA I SORMANI

Si alguna vegada heu assistit a un míting sindicalista, us haureu preguntat si us trobàveu en un món on els homes han perdut la raó i el seny. Els oradors s'expressen com si estiguessin posseïts d'una fúria satànica. Si llegiu l'òrgan de la C. N. T. també us preguntareu si els homes que el redacten s'han imposat la missió d'orientar el poble o bé si no tenen altre propòsit que portar els obrers pels camins de la revolució i de la violència.

Solidaridad Obrera és l'aliment espiritual de milers d'obriers. Com tothom sap, els seus redactors són anarquistes, i, com es de suposar, aprofiten totes les avinenteses per anar escampant arreu de la nostra terra, la llavor dissolvent de l'anarquia.

Els qui segueixen el moviment social, saben perfectament que, quasi totes les campanyes que sosté aquell diari contra la nostra economia, es recolzen damunt de falsetats. Té una habilitat extraordinària a donar una visió falsa de tots els problemes que es plantegen en la nostra vida del treball.

Les noves bases de treball que el Sindicat del ram de la contrucció ha lliurat a la classe patronal, són un pretext per a plantejar la vaga general. No és cap secret que el ram de la contrucció travessa una crisi molt aguda. La majoria dels contractistes d'obres, en aquests moments de descomposició social que ningú no sap el que pot passar, no tenen cap pressa a construir cases. Treballaven únicament un 25 ó un 30 per cent dels obrers del dit ram; i, els dirigents del Sindicat, en compte d'interessar-se per la intensificació del treball, tenen l'acudit de plantejar una vaga que farà més aguda la crisi.

No sabem que en cap país del món els paletes tinguin concedida la jornada màxima de sis hores. En aquests moments no volem escatir si és convenient o no la reducció d'hores de treball; però volem fer constar que quan algun país ha cregut convenient reduir la jornada de vuit hores, ho ha fet després de llargues deliberacions. No són els sindicats els que han de portar una transformació tan profunda en la nostra economia. La reducció d'hores de treball, si no té caràcter general, lesiona molts interessos. Als Estats Units, intenten implantar la setmana de 30 hores, però tingueu la seguretat que abans de prendre un acord tan important serà estudiat detingudament. En canvi les nostres organitzacions obres pretenen obtenir la jornada de sis hores, sota la coacció d'una vaga.

Si dubteu que els dirigents de la F. A. I. desequilibren els obrers, visiteu la nostra conca minera. Ens deia un enginyer anglès que ha visitat les mines més importants d'Europa, que l'espectacle que han donat els minaires de Sallent i de Cardona és únic al món. Un fet banal serveix de pretext per a declarar la vaga; però en compte d'abandonar el treball, romanen dies i dies dins l'interior de les mines. Aquesta actitud és explotada per l'òrgan de la Confederació. Amb grans titulars anuncia als obrers que dins de les galeries hi ha segrestats cent cinquanta minaires que es moren de set i de fam. Si no surten a l'exterior és perquè no volen, però els extremistes fan creure als incauts que l'empresa

de les mines i les autoritats tenen el propòsit de fer morir de fam, dins de les tenebres, els obrers que es neguen a treballar.

Amb aquestes armes és impossible lluitar. Per ben disposats que estigueu a solucionar un conflicte, no podeu posar en pràctica els votres desigs, perquè els qui dirigeixen les lluites socials no volen que s'estableixin corrents d'harmonia entre els patrons i els obrers.

L'òrgan de la C. N. T. ha dit mantes vegades que, per als obrers, no té cap interès aconseguir un augment de jornal o una reducció d'hores de treball. El que volen és capgirar la societat i pertorbar l'ordre perquè sigui possible el triomf de la revolució social. Davant d'aquesta actitud francament revolucionària, perdereu el temps si us feu la il·lusió d'endegar el problema social amb solucions jurídiques. Si el que volen és la revolució social, per perfecta i justa que sigui la legislació, aquesta no tindrà cap eficàcia. Després de tants anys de propaganda anarquista, és natural que aquesta hagi donat els seus fruits. El governants de l'antic règim, no varen voler perseguir els demagogs perquè les organitzacions obres eren instruments polítics. Si estudiéssim les causes que van originar la majoria dels conflictes d'aquella època, veuríem que quasi tots tenien una finalitat política. Els homes que en un moment sentimental van abassegar la representació de Catalunya, en comptes de rectificar aquell error han seguit la mateixa tàctica. No volem pas dir que ells esperonin els dirigents del Sindicat perquè facin esclatar moviments pertorbadors; però ningú no pot negar que des dels organismes populars han fomentat l'anarquia i han creat conflictes que no existrien.

Alguns homes de l'Esquerra han actuat de demagogs. Si han sembrat vents, ¿per què s'estranyen que recullin tempestats? Catalunya té la dissort d'estar representada per uns elements que no s'adonen de la responsabilitat que han contret amb el seu poble en acceptar o millor dit en agavellar tots els càrrecs representatius. Uns homes que es declaren hostils a la nostra esperitualitat, no poden ésser els nostres representants.

Les doctrines dissolvents han intoxicat un gran sector dels nostres obrers, i serà molt difícil aconseguir que els Sindicats actuïn dins de la legalitat. Amb els procediments que fins ara s'han emprat, és impossible evitar la influència dels elements revolucionaris. Clausurar un Sindicat i tornar-lo a obrir quan el conflicte s'ha solucionat, és perdre el temps. Les autoritats han de tenir el valor de declarar il·legals les organitzacions que actuen al marge de la llei.

Els obrers tenen el dret indiscutible de sindicar-se per defensar llurs legítims interessos, però les autoritats no poden tolerar que els Sindicats es converteixin en organitzacions revolucionàries que no tenen altra finalitat que desorganitzar la societat i conduir els obrers pels camins que menen a la revolució social.

Crònica del moviment social

PER J. BLANCH I BOÉS

L'HEROISME DELS OBRERS CRISTIANS.

—El paorós flagell de l'atur forçós que causa estralls arreu del món, dona lloc a magnífics actes d'abnegació i de caritat per part de totes les classes de la Societat que saben fer honor als deures de solidaritat i d'amor entre els homes que ens imposa aquest Codi de suavitat i de dolçor que és l'Evangeli.

Fins a quin grau els obrers catòlics saben practicar aquesta sublim virtut de la generositat — alt exponent del seu altruisme i de la noble resignació i dignitat amb què, sense rebellar-se estultament amb una abrivada d'odis i rancors com fan els pagans, tenen l'admirable enteresa de fer-se més forts que la dissort i de combatre-la ardidament i eficaçment amb l'ajut mutu, — ens en donen idea aquests dos fets que ens reporta la remarcable publicació suara apareguda a Bèlgica, titulada *Le Jeune Chômeur* i que és òrgan de combat dels obrers cristians sense treball.

Diu que en una ciutat de les més afectades per l'atur, un petit grup de treballadors en vaga forçosa inicià un talleret on enginyosament anà fabricant diversos objectes del seu art, amb els mitjans rudimentaris que per a fer-ho pogueren aconseguir. L'èxit d'aquesta iniciativa fou esclatant. Aviat anà engruixint el nombre de joves treballadors d'aquell taller i augmentaren també els objectes fabricats, els quals eren venuts sense dificultats greus a la protecció que el públic dispensava als dissortats artífexs.

Doncs bé, ¿sabeu quina fou la destinació donada als diners producte d'aquesta venda i fruit de tants de treballs i afanys? No pas el d'adjudicar-se'ls, per tal d'alleujar la seva trista situació, els mateixos obrers que hi havien esmerçat les seves suors; sinó que aquests, en un rapte de caritat cristiana i amb un gest admirablement heroic, varen distribuir-los als parats que passaven una necessitat més intensa, tenint cura d'afavorir especialment els qui eren caps de família i pares de molts fills.

Certament, aquest esperit de solidaritat d'uns proletaris atuits per la contrarietat, com hauria de confondre tants actes d'egoisme i de suïcida indiferència de moltes persones, àdhuc benestants, per les dolors i sofriments del proïsme!

Un altre dels casos alludits, s'esdevingué en un establiment de la industriosa regió del Centre. La gerència de l'empresa, davant la persistent minva de treball, hagué de prendre la dolorosa resolució d'acomiar una bona part del personal, aplicant aquesta mesura, naturalment, al que comptava menys antiguitat a la casa. Com sigui que entre aquest personal hi havia pares de família nombrosa i altres obrers els quals eren llançats a la misèria més gran, els seus companys, assabentats del que es projectava, es presentaren a la Direcció de la casa i li pregaren que en lloc d'acomiar ningú els permetés de vagar tots ells sense distinció un nombre de dies al mes, que compensés la disminució de treball de què patia l'Empresa.

Aquesta hi accedí, gràcies a aquest espontani sacrifici de tots els treballadors de la indústria, s'evità

que una bona part d'ells fos víctima de la més negra privació i caigués en el més lamentable estat.

Només els deixebles d'aquell Crist-Obrer que s'immolà totalment, vessant fins la darrera gota de la seva sang per a salvar les seves creatures, poden arribar a concebre i realitzar aquests actes tan corpredors de germanor humana.

ELS CONSELLS INDUSTRIALS A HOLANDA. — La primera Cambra holandesa acaba d'aprovar un projecte de llei relatiu als Consells d'Indústria, els quals seran constituïts en els establiments en què el ministre jutgi oportú. Estaran integrats per patrons i obrers i la seva missió és de "participar en l'elaboració de les lleis socials, de la jurisprudència en els conflictes industrials, de l'arranjament dels afers interiors de la indústria, especialment de la discussió de les condicions del treball, dels contractes col·lectius, etc."

En principi, per tal de tenir valor d'obligar els reglaments i ordenances que aquests Consells acordin, caldrà que siguin ratificades per una llei posterior, la qual determinarà les modalitats de les susdites resolucions dels Consells.

Veïem, doncs, que aquesta institució suara implantada a Holanda, respon amb bastant fidelitat al pensament dels Pontífex en les seves Encíclics socials en el que fa referència als organismes d'arbitratge i conciliació per tal de resoldre les diferències i conflictes que sorgeixin en el treball, així com per a establir-ne les condicions, les quals coses ningú millor pot fer que les parts interessades, presidides, però, per l'autoritat pública, representada per l'Estat, el qual ha de tenir cura que els contractants estiguin en peu d'igualtat en pactar entre ells, de manera que ni la justícia ni l'equitat natural puguin en cap cas ésser vulnerades.

Tenint en compte això, no és, doncs, estrany que la llei que comentem, hagi obtingut els vots catòlics de la Cambra holandesa. Ens plau de constatar com les orientacions socials tan lluminosament assenyalades per l'Església van obrint-se pas arreu del món.

EL PROCÉS DELS ENGINYERS ANGELOSOS A RÚSSIA. — Tot el món ha estat pendent durant uns dies de les incidències d'aquest famós procés dels enginyers anglesos a Rússia. És evident que la causa seguida contra aquells, sota pretext d'espionatge, constitueix una vulneració del dret de gentes i mostra una vegada més quin és el règim de terror i d'arbitrarietat a què viuen sotmesos els dissortats ciutadans russos. Els actes que els Soviets han jutjat delictius no són considerats sinó com a perfectament normals en qualsevol nació civilitzada.

Trobem, doncs, molt explicable que Anglaterra s'hagi interessat vivament per la sort dels seus súbdits i no els hagi abandonats sols i indefensos a l'afany venjatiu dels "nous bàrbars". I ens apar igualment justificat que Anglaterra contesti al fall condemnatòri emès pels Tribunals Soviètics amb un seguit de severes represàlies contra la U. R. S. S.

Llàstima que aquestes enèrgiques mesures de defensa de la Societat contra l'horror del Comunisme no siguin emprades amb més freqüència i amb més eficàcia. No sabem comprendre com Governos responsables d'Estats civilment normals poden tolerar impunement les audaciosos gestes i insolents provocacions dels emissaris de Rússia, dels agitadors soviètics.

La propaganda comunista no troba fre ni atura-

dor. Els seus progressos són increïbles: ho prova aquest intent de constituir a Madrid un grup d'"Amics de la Unió Soviètica" format per destacats intel·lectuals.

Aquells qui per snobisme o per pura i estulta vanitat veuen amb complaença o acullen amb absoluta negligència aquests avenços, haurien de meditar una vegada més sobre la gravíssima responsabilitat que comporta la seva conducta.

La caritat

PER A. GRIERA

Mai com en el moment present la misèria no s'havia manifestat a la nostra ciutat. Trenca el cor el veure les parades innumerables de pobres que demanen una gràcia de caritat a les portes de les esglésies. Si un es fixa en la cara d'aquests desventurats germans nostres, s'hi poden llegir els drames més anguniosos i les tragèdies més espantoses. I encara hi ha un altre sector de pobres que pateix més que no pas els pobres que s'han llançat al carrer. És el sector dels obrers sense treball, d'aquells obrers que han perdut l'esperança de trobar feina. La tragèdia de l'obrer sense treball és terrible. No passa un dia que algun familiar d'aquests obrers, que tenen el dret a la vida com els altres mortals, no truqui a la vostra porta i no us descrigui amb poques paraules el quadre espantós de la seva casa: la dona que cria ha hagut de desmamar el fillet; la falta d'alimentació li ha provocat una tisi. Té uns fillets que no poden eixir de casa, ni a jugar al carrer, els falten vestits. L'amenaça d'un llançament els pesa al demunt com un pesombre; no tenen els diners per a pagar el lloguer de l'estada. I no és pas el cas d'una família o dues famílies, sinó milers i milers de famílies que es troben en una indigència absoluta.

Déu Nostre Senyor ha multiplicat d'una manera fabulosa les riqueses dels barcelonins perquè Barcelona ha estat una ciutat de caritat, de molta caritat. És cert que moltes vegades aquesta caritat ha estat mal distribuïda, però, al cap i a la fi, aquesta caritat es feia per l'amor de Déu. En uns moments en què la crisi econòmica és tan greu i la indigència és tan estesa, potser no seria cosa fora de raó pensar en una organització de la caritat.

Les organitzacions de beneficència recaptin quantitats respectables en les parròquies del centre de la ciutat, especialment les de l'eixample, i el nombre de pobres és, relativament, reduït. En canvi els ingressos de les associacions benèfiques de les barriades extremes i foranes de la ciutat són escassos i les famílies necessitades en aquests moments de crisi són nombrosíssimes.

Si es vol fer que el nombre dels que participin de la caritat sigui el major possible, cal preocupar-se per a donar una nova organització a la caritat.

Potser caldria dividir la ciutat en quatre grans compartiments del mar al Tibidabo perpendicularment i d'un extrem a l'altre de la Granvia horitzontalment. Demés potser fóra pràctic establir un secretariat de caritat a cada un d'aquests quatre compar-

timents on haguessin de recórrer tots els necessitats de la demarcació corresponent.

Un cens de pobres amb la corresponent adreça seria relativament cosa fàcil. Per altra banda cada un d'aquests secretariats podria gestionar directament l'admissió de pobres malalts i abandonats als hospitals i als asils.

Encara aquestes centrals o secretariats podrien vendre "bons" que, per ésser vàlids, haurien de fer-se timbrar a la mateixa central. La caritat feta en diner és, moltes vegades, perniciosa i desmoralitzadora per al que la rep. La caritat en espècie és molt més profitosa. La mendicitat pública desapareixerà el dia que els pobres, en compte de diner, rebin uns "bons" que han d'anar a fer-se controlar a la central abans de percebre l'espècie. Per altra banda si els ciutadans anaven amb el carnet de "bons" a la butxaca i amb ells afavorien el pobre que demana almoïna, auxiliarien l'indigent i afavoririen la central de caritat on hauria comprat els "bons".

L'organització d'unes centrals o secretariats de caritat contribuiria eficaçment a fer desaparèixer els professionals de la mendicitat. Conegut el domicili d'aquests mendicants i el sistema de viure que porten s'eliminarien automàticament del cens dels necessitats.

De cap manera cal modificar les actuacions de les conferències de Sant Vicenç de Paül i la Caritat Cristiana; cal, però, articular totes les organitzacions de caritat per tal de cercar un alleujament d'aquestes admirables organitzacions i un rendiment màxim de caritat. Que les conferències de Sant Vicenç de Paül i de la Caritat Cristiana continuïn i intensifiquin la seva tasca en cada parròquia. Que s'organitzin, però, aquests secretariats de caritat sota la direcció d'un president de la caritat cristiana nomenat pel senyor Bisbe. Si el seny regia els destins de la ciutat i dirigia els nostres magistrats civils, les mateixes corporacions públiques posarien a les mans dels representants de l'Església la direcció i l'organització de la caritat. Ja que això no pot ésser, organitzem-nos la caritat de la millor manera que puguem.

Ens consta que hi ha apòstols de la caritat que, fa temps, es preocupen de l'organització de la caritat a Barcelona. Em permeto demanar-los que vulguin exposar llur opinió per tal de veure si es pot donar una empenta a l'organització de la caritat que mai Barcelona no havia necessitat tant com en el moment actual.

Moviment catòlic

Fa poc que el rector de la universitat del Sagrat Cor, de Milà, celebrava les bodes de plata sacerdotals. Els homenatges oferts en aquesta avinentesa van ésser nombrosos. L'Itàlia catòlica homenatjava fins a cert punt la personificació del catolicisme italià. I amb un perfecte dret. El Pare Agustí Gemelli no és solament un dels caps més destacats del moviment cultural modern d'Itàlia; en els seus vint-i-cinc anys de vida sacerdotal es reflecteix d'una manera típica la renaixença del catolicisme italià com una força espiritual.

Monsenyor Francesc Olgiati, membre de la Junta directiva de la Universitat de Milà, ha escrit un article molt interessant en la revista *Vita e Pensiero*, en el qual assaja una valoració espiritual de l'homenatjat tot assenyalant els trasbalsaments espirituals produïts a Itàlia d'ençà d'aquell dia en què el P. Gemelli celebrà per primera vegada la Santa Missa. Olgiati s'atreveix a establir un paral·lel entre la transubstanciació operada en virtut de les paraules sacramentals, dites pel P. Gemelli, ara fa 25 anys, i la "transubstanciació de la història" acomplerta en els darrers 25 anys per voluntat de la divina Providència.

En una fulla de records que el P. Gemelli ha dedicat al seu temps de novici a Rezzato es troben algunes frases que donen fe de la seva íntima convicció de la gran missió apostòlica: "Un zel sant i candorós em tenia pres. Em semblava que havia de convertir tot el món; pensava que aquest esperava el convertir-se per mi. Havia hagut de constatar tantes coses dolentes de les universitats italianes, havia fet tan males experiències dels llibres, havia estat testimoni de tantes desfetes espirituals, que em dominava un fervor apassionat de sacrificar la meua vida per a fer conèixer el vertader Déu i per a defensar la seva Església. La societat actual està malalta perquè, preocupada en una ciència superbirosa, ha oblidat a Déu. Per a curar-la ha de retornar a un tal coneixement de Déu que despertí en l'ànima l'ànima i l'amor per al creador i redemptor." Quan el novici franciscà exposava semblants idees l'esperança i les possibilitats perquè aquests desigs i aquesta voluntat es realitzessin eren insignificants. Pocs mesos abans de l'ordenació sacerdotal del P. Gemelli se celebraven a Itàlia amb gran pompa les festes en honor de Giordano Bruno. El poble celebrava la "divinitat" dels filòsofs panteïstes i en nom seu exigia encendre la foguera on fossin cremats tots els ideals cristians, totes les tradicions cristianes de l'individu i de la societat. Nou anys després, en 1917, l'espectacle és tot diferent: el poble italià havia estat cridat a prendre les armes. Dos milions de soldats s'agenollaven al combregador. Els batallons amb banderes que no duïen pas la imatge de Giordano Bruno sinó del Sagrat Cor de Jesús, demanaven la benedicció de Déu per la pàtria i el consol per les dones i els infants que quedaven a casa. Era el P. Gemelli qui fundava l'"Opera de Consacrazione dei soldati dell'exercito e dell'armata", la qual posà els fonaments per a la renaixença religiosa d'Itàlia. La llavor d'entusiasme religiós que començà a aparèixer durant la guerra no morí al cap de poc, va reportar fruits en abundància. N'és un símbol el grandios congrés celebrat

a Milà a honor de Crist-Rei pel maig de 1926. La metròpoli de la Lombardia no havia vist, des de molts anys, una manifestació religiosa tan imponent. Semblava talment que tota la població de la ciutat s'havia unit per tal de retre homenatge al Rei dels Reis. L'èxit d'una semblant manifestació era degut al P. Gemelli. Quan comparegué a la loggia de la Catedral, al costat del Legat pontifici, es pogué donar compte que els anhels de la cella conventual de Rezzato havien devingut una realitat. Els somnis eren una gran realitat.

Les peregrinacions pel camp religiós-eclesiàstic anaven paral·leles amb les del domini de la ciència. Sacerdot jove, el P. Gemelli es feia advocat dels miracles de Lourdes. Des de les trones més famoses d'Itàlia predicava sobre els misteris de la gruta de Massabielle i recordava als fidels que el Déu vivent i etern també fa miracles avui, així com quan, com a Fill de Déu, corria per la terra. Conseqüència d'això fou una tempesta de protestes, per part de la maçoneria i dels seus deixebles públics i amagats. L'"Associazione Sanitaria" de Milà, de la qual el P. Gemelli, com a metge, formava part, es convertia en advocat de la protesta maçònica. Com a "commis voyageur de l'eau de Lourdes" el feia comparèixer davant del jutge. El procés durà dues sessions en les quals comparegué el P. Gemelli. El diari liberal "Perseveranza" hagué de concedir, vulguis no vulguis, que Gemelli havia defensat molt bé el seu punt de vista, mentre que els seus acusadors no havien actuat en nom de la Ciència serena sinó del "Dogmatisme" enemic de Déu i de l'Església. Gemelli va ésser expulsat de l'associació perquè la "Ciència" no pot suportar la cogulla, símbol d'una era d'ignorància ja superada. Una semblant manera de concebre la ciència es manifestà en l'avinentsa del Congrés de Filosofia, celebrat a Roma en 1909. Un representant del Positivisme, que era llavors la gran moda, exigí que el P. Gemelli i tots els neoescolàstics fossin exclosos del Congrés perquè les teories que representaven queien fora del domini de la Ciència. Encara al cap de dos anys el P. Gemelli era xiulat per gent que es deien filòsofs quan comparegué al congrés internacional de Filosofia de Bolonya.

Pel setembre de l'any passat el congrés de psicòlegs celebrava les seves sessions a Roma amb més de 100 congressistes, entre ells 5 guanyadors del premi Nobel. Tots els congressistes, presidits pel P. Gemelli, eren rebuts en audiència pel Papa, el representant de Crist a la terra. Cap societat científica no s'atreví a anatematitzar els 800 savis que feren semblant acatament.

Els temps han canviat durant els 25 anys de sacerdocí del P. Gemelli. Quan en 1907 el P. Gemelli parlava amb el cardenal Mercier del problema d'una organització científica dels catòlics italians, el jove franciscà hagué de reconèixer que encara no es podia pensar en la creació d'una universitat catòlica o d'un institut semblant, perquè d'una banda hi havia en front el monopoli de la universitat oficial i perquè, per altra banda, faltaven professors i alumnes que poguessin ésser el personal docent i discent d'un ateneu semblant. Catorze anys més tard la universitat de Milà obria les seves aules a dues facultats: en 1924 era reconeguda oficialment i en 1923, en la inauguració del nou edifici de la universitat, hi assisteixen l'hereu de la corona, el mi-

nistre d'educació nacional i gairebé tots els rectors de les universitats italianes. Solament generacions posteriors podran reconèixer el que significa la universitat catòlica de Milà per al catolicisme d'Itàlia. És cosa certa que avui, des d'aquest centre de ciència catòlica, es dona l'empenta més forta per a la recatolització cultural d'Espanya. El P. Gemelli, solament amb aquesta obra, ha fet el seu nom immortal.

El gran fill espiritual de Sant Francesc és un dels grans instruments de què s'ha servit la Providència per a treure Itàlia del desert espiritual i moral i per a atorgar-li un lloc dirigent entre les nacions civilitzades catòliques.

No cal dir com desitgem llargs anys de vida a l'eminent franciscà per a acomplir la missió que la Providència li té destinada.

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

Conferència del Dr. Antoni Griera

El passat diumenge el nostre Secretari General, doctor Antoni Griera, va dissertar a l'Acció Catòlica Parroquial, de Santa Maria de Jesús (Gràcia), sobre el tema "L'organització per estaments", la qual cosa féu el conferenciant amb la seva acostumada mestria, amb major motiu tractant-se d'una qüestió interessantíssima, que el doctor Griera coneix abastament, tota vegada que pot ben dir-se que és el fonament i l'essència del nostre programa.

Aquesta conferència forma part d'un curset en el qual prenen part, entre altres, destacats elements d'ACCIÓ POPULAR.

La vinent conferència se celebrarà demà diumenge, dia 30 i és a càrrec del nostre estimat amic i membre de la Secció de Propagandistes d'ACCIÓ POPULAR, doctor Josep Castelltort, Prev., i versarà sobre "L'Apostolat Seglar".

SOLSONA

Per tal de realitzar els seus interessantíssims projectes sobre organització sindical i mutual, els nostres amics de Solsona es proposen de portar a terme entre els obrers i pagesos una enquesta que trobem encertadíssima i no dubtem a afirmar que serà d'una valor documental formidable.

Aquesta enquesta té per objecte de conèixer les necessitats físiques i morals del poble, i la manera de remeiar-les, les seves característiques socials, si és víctima de l'atur forçós, etc.

No cal dir com lloem la idea de la nostra Delegació de Solsona i l'encoratgem a portar-la a terme el més aviat possible, ensems que destaquem el seu exemple, perquè en ell s'emmirallin altres Delegacions, tota vegada que aquesta labor estadística resulta imprescindible per a aconseguir una acció veritablement eficaç.

La reunió mensual

Un altre mitjà interessantíssim de formació i de proselitisme que caldria que possessin tot seguit en pràctica les nostres Delegacions d'arreu de Catalunya i les nostres entitats adherides, és la reunió mensual que citàrem darrerament en el Butlletí d'ACCIÓ POPULAR. En aquestes reunions caldria que tractessin el tema que oportunament els serà assenyalat i desenrotllat, en els seus punts essencials, des d'aquestes columnes.

Per tal d'assolir una major eficàcia, seria convenient que repartissin entre els assistents a aquestes

reunions exemplars del nostre Butlletí, a fi que tingués present tothom els punts principals a tractar.

Més endavant insistirem sobre aquest important afer.

GIRONA

El nostre volgut Vice-Secretari, senyor Joan Blanch i Boés, donarà, D. v., el vinent diumenge, dia 14 de maig, una conferència a Girona, sobre el tema "Formació i cultura cívica de la dona en el temps actual".

Aquesta dissertació forma part d'un remarcable cicle organitzat per la Junta Diocesana de l'Acció Catòlica de la Dona, i del qual ens plau transcriure els diversos enunciats de les conferències que componen el cicle: Pietat: Necessitat d'intensificar la vida de pietat en la dona catòlica, per l'Excm. Senyor Bisbe de la Diòcesi; Beneficència: deure de la dona catòlica en exercitar la caritat cristiana; Ensenyament: interès de la dona catòlica en fomentar l'ensenyament religiós; Economia: moderació de despeses i esperit d'estalvi que ha d'ensenyar i practicar la dona catòlica en la família i en la Societat.

VALLS

S'estan portant a terme actives gestions per tal de procedir a la tasca d'organització de la Delegació d'ACCIÓ POPULAR a Valls, la qual seria encomanada a una benemèrita entitat catòlica de l'esmentada ciutat. No dubtem que un cop constituïda la Delegació, serà empresa pels nostres amics una activíssima campanya de noble i ardit proselitisme pels pobles dels encontorns que farà que la bona llavor de la doctrina social catòlica, per ACCIÓ POPULAR representada, s'escampi més i més i doni arreu magnífics fruits.

La Secció de Propagandistes

La Secció de Propagandistes d'ACCIÓ POPULAR, continua amb caràcter periòdic les seves interessants sessions íntimes de formació d'oradors i d'expandiment entre aquests de l'ideologia i el programa d'ACCIÓ POPULAR, per tal que puguin després expandir-lo en aquesta magnífica croada que la nostra entitat s'ha emprès i manté ininterrompudament ben viva arreu de la nostra terra, per tal de desvetllar l'autèntic sentiment popular — que és sempre fonamentalment religiós — i moure'l en una croada ardida i redemptora cap a la implantació de les sublims doctrines d'amor i de justícia social tan meravellosament ensenyades per l'Església de Crist i el seu Cap infallible el Papa.

La fecunditat d'aquest apostolat és tan gran que ACCIÓ POPULAR portà ja celebrats, amb èxit esclatant, més de dos-cents actes.

El Sr. Blanch i Boés al Centre Social de Santa Madrona

Heus ací un brevíssim extracte de la conferència que el nostre Vice-Secretari senyor Blanch ha donat darrerament al Centre Social de Santa Madrona sobre el tema "*Els acords de Latran i la qüestió romana*".

Sota la Presidència del senyor Rector de la Parròquia, Rev. Dr. Joan Castellet, Prev., acompanyat de la Directora del Centre i davant d'un públic nombros i entusiasta, el senyor Blanch començà remarcant com enguany els esguards de tot el món es giren d'una manera especialíssima vers Roma, amb motiu d'escaure's la celebració augusta del XIXe Centenari de la Redempció del Gènere Humà.

Diu que un dels fets més grans de la Roma contemporània és la signatura dels Tractats de Latran, esdeveniment que els catòlics cal que coneguem i exaltem per tal com posa fi al captiveri del Papa i demostra palesament com la Providència de Déu vetlla damunt la seva Església.

El senyor Blanch, amb profusió de dades històriques, descriu de quina manera la Santa Seu va aconseguir per títols absolutament legítims la sobirania política d'un territori. Remarca com és altament convenient que el Papa sigui Sobirà en l'orde polític, això és, que no depengui de cap potència humana, perquè aquesta independència és una garantia fermíssima que podrà exercir amb la llibertat i dignitat necessàries el seu sublim ministeri.

Explica de quina manera, a darreries del segle passat, la impietat va desposseirar violentament el Pontífex dels seus Estats, amb infracció de les normes més elementals del dret de gentes i injúria evi-

dent contra el seu caràcter sagrat de Vicari de Crist damunt la terra. Fa notar les reiterades i enèrgiques protestes dels Papes contra aquesta expoliació, la qual cosa donà origen a l'anomenada "Qüestió Romana".

Exposa el dissertant les principals solucions que hom propugnava per tal d'obtenir un arranjament. A l'últim aquest arribà. El senyor Blanch descriu les negociacions entre el Vaticà i el Govern d'Itàlia, que finiren amb la signatura dels acords de Latran. Estudià detingudament el contingut d'aquest, començant pel Tractat i seguint pel Concordat i annexos.

El senyor Blanch acabà la seva conferència amb paraules de filial i indestructible adhesió al Sant Pare. El jove orador fou molt aplaudit.

E. IMBERT

PLANXES PERFORADES

DE TOTA MENA

FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"

VIA LAIETANA 38

TELEFON 24842-BARCELONA

CONTRA EL MAREIG PRENEU FIVE

VAIXELL

TREN

AUTO

AVIO

VENDA EN FARMACIES

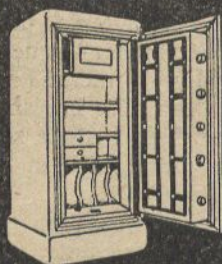

OSTRAINA

Laboratori: **Casa Santiveri, S. A.**

El millor reconstituent orgànic. Preparat amb la part calça de l'ostra. **RIC EN FOSFATS.** Especial per als vells i nens i molt eficaç en la neurastènia, cerebral, anèmia, tuberculosi i malalties dels ossos.

Call, 22 - Balmes, 5 - Trafalgar, 7 - Mallorca, 247

ARCAS "SOLER"

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AL SOPLETE

ALDANA 3 Y 5. BARCELONA TELÉFONO 31853

MADRID CABALLERO DE GRACIA 7 Y 9 TELÉFONO 16119

PRIMERA COMUNIÓ

N.º 26. Cada estampa, 75 ctms.

Bells
recordatoris
del dia més
feliç

DEVOCIONARIS • ESTAMPES
OFRENES PRIMERA COMUNIÓ

FOMENT DE PIETAT. ~ Duran i Bas, 11

Estampes a un
o diversos colors.

Diferents tamany
i preus.

N.º 21. Cada estampa, 75 ctms.

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taquí-Mecanografia
Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS**COL·LEGIALS**El més extens assortit
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats**CASA ROSICH**

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25**ECONOMIA****Balsells****SASTRE**Pl. Urquinaona, 4
Tel. 24954**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE****Catalunya Social?****GUAYALINA**

Laboratori: OLIVER RODÉS. - Consell de Cent, 304 - BARCELONA

OLIVER RODÉS és excel·lent per a combatre la **TOS**.
Té tots els avantatges de la creosota sense cap dels seus in-
convenients. Tolerància gàstrica perfecta.

DE VENDA EN TOTES LES FARMACIES

ATENES A. G. — Provença, 157; Barcelona

RUBI

35

(Barcelona)

"ENDAVANT"

FRANQUEO
CONCERTADOCATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA